

Escherning: Idet jeg omtalte den forrige S, yttrede jeg, at jeg vilde gjøre opmærksom paa, at S 2 indeholdt en heel Række af Illustioner og det af saadan Art, at naar man havde holdt fast ved, hvad der her er virkeligt, og ikke med Tal betegnede det, som er Illustion og tvivlsomt, havde vi Loven, som den burde staae. Her er foreslaaet eller tilbuddt en aarlig Afbetaling, men hvor stor den skal blive, vil beroe paa, hvorlænge disse Personer leve, og hvorvidt de holde deres Forpligtelse, men Illustion er, hvad der her staaer som Virkelighed. Der staaer visse Summer, som skulle komme ind, men de komme ikke ind, og kunne ikke komme ind efter almindelige Regler. Jeg vil tage Nr. 2, Gjælden er 2000 Rbd., der skal afbetales med 200 Rbd. om Aaret, men man tillægger den Mand en besynderlig hoi Levealder, naar man troer, at den kan blive afbetalt paa den Maade, og jeg seer ikke, at der er en anden Sikkerhed. Det er rigtigt, naar det hedder, den Mand skal for Fremtiden kun afbetale sin Gjæld med 200 Rbd. om Aaret, men det er ikke rigtigt, at der staaer ved Siden af, at Statskassen kan vente at faae 2000 Rbd. Det er en Feil ved hele Paragraphen, den hæfter ved alle i den nævnte Personer, og derfor vil jeg stemme mod Paragraphen, isald den ærede Minister endelig ikke skulde kunne bevæges til at tage den tilbage, saaledes som den nu seer ud. At det skulde være en Afslutning med Fortiden, er just det, som opfordrer os til ikke at kræve fuld Betaling her, hvor Fordringen er saa uvis, vi skulde have været tilfredse med en meget maadholden aarlig Afbetaling og ikke forlangt mere. Disse Livsforfikkings-Sikkerheder, hvorfor de saa igjen skulle afspørge noget mere af deres Gager, udgjøre det eneste Pant, vi have for at disse Folk have Noget at leve af, og hvis vi ved Lovgivningens Hjælp ødelægger dem, saa ville de døe af Sult, og vi faae da ikke hvad vi skulle have, den aarlige Afbetaling (Munterhed). Det er en complet Modsigelse i det System, der er fulgt, det er en Illustion, der hører til det, og Finantsministeren er ikke i større Forlegenhed, naar vi forkaste, end naar vi antage Paragraphen, naar jeg und-

tager det foreslaaede Punct under Nr. 10, der burde udgjøre en egen S, da dens Antagelse er en reen Formsig.

Finantsministeren: Det er ikke saa ualmindeligt, at den ærede Ridsdagsmand, som sidst talte, finder, at de Lovforslag, som komme fra Regjeringens Side, skulde og burde være ganske anderledes end de ere (Hør); men det er, troer jeg, heller ikke ubekjendt, at det ender med, at Regjeringens Forslag ofte her i Thinget ere blevne antagne, saaledes som de af Regjeringen ere forelagte og ikke saaledes, som den ærede Ridsdagsmand vilde have dem (Hør!) Hvad nu det foreliggende Forslag angaaer, da befinder den ærede Ridsdagsmand sig i en stor Uklarhed. For det Første har den ærede Ridsdagsmand fremført, at alle Debitorerne vare i samme Tilfælde som Nr. 2 (Escherning: Nei, mere eller mindre!), — ja, det hjælper jo noget, naar der søies et „Meer eller Mindre“ til; men jeg maa dog bemærke, at Nr. 2 er i et særdeles afvigende Tilfælde; thi netop med Hensyn til Nr. 2 er der Sandsynlighed for, at, naar Vedkommende dør, man da i det Mindste faaer den Sum, han har forpligtet sig til at betale (Escherning: Men hvad om Aaret?). Naar den ærede Ridsdagsmand siger, at det er en stor Illustion, idet man ved at indeholde af deres Gage fulter dem ihjel og derved mister den eneste Sikkerhed, man har, saa skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at, hvis det virkelig var Tilfældet, at de derved kom til at fulde ihjel, saa fik man netop Pengene: thi, naar de dør, indtræder jo Livsforfikkingspoliceen med sin fulde Virkning. — Men det er ikke Tilfældet; man fulter ikke de Paagjældende ihjel, fordi man indeholder Noget af deres Gage, og Systemet med Hensyn til at forlange Sikkerhed for Gjælden er ikke saa daarligt; det er bebyrdende for Vedkommende, men det er dog meget mindre bebyrdende, end at de skulle sætte sig for saa meget større Afdrag. Jeg for mit Vedkommende har aldeles ikke Noget imod, at Staten, foruden at give Debitorerne meget lave maanedlige Afdrag, fritager dem for at stille Sikkerhed for Gjælden, men jeg vilde som Finantsminister ikke varetage Statskassens Lary tilbørligt, hvis jeg ikke, hvor Omstændighederne tilstede